

Lumea gunoaielor

Mormanele de gunoaie se întindeau nesfârșite, de ani buni, la marginea de nord a orașului. Peste tot zăceau împrăștiate, ca în vitrina unui colecționar nebun, milioane de obiecte vechi și stricate: haine rupte, pantofi desperecheați, sticle goale, cratițe fără fund, roți de bicicletă, lemne mucegăite, fragmente de tablă și de plastic – tot ce a existat și a fost folosit vreodată într-o gospodărie obișnuită. Pe lângă toate astea, găseai și o mulțime de cârpe, hârtii, sârme și cuie, amestecate ca într-un malaxor uriaș și răsucite ca niște intestine. Iar printre ele, bucăți de ciment sau de cărămidă, var, cioburi, nisip și moloz. Și să nu uităm de scârboasele resturi menajere pe care locuitorii din oraș le aruncau grăbiți la pubele, și care se contopeau cu toate celelalte lucruri într-o clisă groasă și de nedescris.

Dar între lumea orașului și lumea gunoaielor nu era decât o șosea. O șosea prăfoasă și cotită, ca un șarpe cu spinarea galbenă. Pe acolo treceau aproape

zilnic camioane grele, năclăite de murdărie, din ale căror remorci uriașe se rostogoleau ca dintr-un sac fără fund, într-un nor de praf, de vacarm și de duhoare amețitoare, noi și noi valuri de obiecte, resturi și rămășițe aduse de prin toate părțile Bicaliei.

Când ajungeau în dreptul barierei vechi din capătul șoselei, camioanele de gunoi se opreau, iar șoferii își eliberau calea cu ajutorul unei cartele pe care o strecurau într-un mic aparat de la marginea drumului. Pe urmă intrau hurducăind pe un drum accidentat, plin de hârtoape și de lucruri scăpate pe jos din remorci. Treceau pe lângă o platformă de ciment roasă de vreme, unde se afla Centrul de colectare, făceau un ocol, apoi basculau încărcătura peste gunoaiile deja existente. După care plecau și o luau de la capăt. Iar mormanele se îngrășau și creșteau ca niște ființe vii.

Aici, în lumea gunoaielor, de dimineța devreme, până în miezul zilei, viața pulsa în mișcările aceluiași ritm: camioane care vin și pleacă, unul după altul, într-o hărmălaie și o învălmășeală care nu se opreau decât abia mult după prânz, când vălătucii ca de cenușă coborau pe urmele ultimelor mașini.

Dar lumea asta prăfuită și bizară, ca un muzeu al ciudățeniilor, nu era pustie, cum s-ar crede. Chiar și aici trăiau oameni. Oamenii gunoaielor. *Petelucii*.

Pe lângă deșeurile împrăștiate se întindea un adevărat labirint de scânduri și bârne vechi, bătute în cuie sau legate cu sârmă, acoperite cu petice de tablă ruginită și cu bucăți de carton. Aici erau adăposturile petelucilor, scunde ca niște vizuini, pline de praf și de jeg întărit. Lemnele putrede stăteau să se prăvălească unele peste altele. Înăuntru sau la intrare erau întinse pe jos cartoane mai mari sau pături vechi și soioase, în jurul cărora bâzâiau muștele. Oriunde priveai, vedeai cum atârnă în toate părțile fâșii de nailon, hârtii murdare și zdrențe. Iar locul puțea de te trăsnea.

Când mașinile de gunoi se revărsau ca niște uriașe buzunare sparte, petelucii ieșeau de sub acoperișurile improvizate și se repezeau să scormonească printre resturi. Căutau obiecte bune de reciclat: sticle de plastic, doze de aluminiu, cutii de vopsea. Umblau și după ceva mai folositor, haine sau vase sau altele.

Petelucii trăiau de când se știau printre gunoaie, fără binefacerile civilizației. Fără televizor, fără internet, fără telefon, fără curent electric. Și, bineînțeles, fără baie și fără toalete ecologice.

O dubiță albă

Într-o zi, lumea gunoaielor fu martora unui eveniment neașteptat. Odată cu ultima mașină de gunoi apăru claxonând o dubiță albă, care frână cu un scrâșnet ca o durere de măsele pe marginea drumului. Din ea sări o tânără foarte stilată, cățărată pe tocuri, cu ochii înguști ascunși sub niște ochelari de soare foarte moderni. Imediat se iviră încă doi inși, un lungan cu față de cal, îmbrăcat într-un trening negru, parcă abia scos de pe umeras, și un individ grăsuliu, transpirat, care purta blugi și un tricou lăbărțat și manevra atent un aparat complicat pe care îl sprijinea pe un umăr. Femeia ținea delicat în mână o chestie mică, subțire, rotunjită la capăt.

„Ce să fie asta?“ se întrebau muncitorii din camioane. Pentru că orașenii zdraveni la cap ar fi stat cât mai departe de un asemenea loc...

Zdraveni sau nu, nou-veniții se apropiaseră deja de câțiva peteluci care cotrobăiau prin gunoaie.

Chestia rotunjită din mâna femeii se dovedi a fi un microfon. Aparatul purtat de individul grăsun – o cameră de filmat.

Femeia cu tocuri ascuțite le vârî petelucilor microfonul sub nas. Unii se opriră din ce făceau, oarecum curioși, fără să înțeleagă prea bine ce se întâmplă. Zâmbiră tâmp și răspunseră prin dat din cap sau prin mormăieli nedeslușite, după care se întoarseră cu spatele și o luară de la capăt cu răscolitul.

Dar reporterița nu se lăsă. Trebuia neapărat să ia un interviu ca lumea. Așa că alese un peteluc, o ființă cu înfățișare mizerabilă, cu părul lung și încâlcit căzându-i peste zdreanța soioasă de pe trup. Omul zgârma leneș prin gunoaie, slujindu-se de un baston coșcovit care arăta ca un șarpe mort.

Când petelucul deschise gura, se văzu că avea doar trei dinți întregi, și ăia îngălbeniți și suciți ca niște rădăcini. Respirația lui puturoasă, șuierând brusc din gura știrbă și neagră, o făcu pe eleganta femeie să se clatine.

Lunganul se dădu mai aproape, să nu apară vreo problemă, iar grăsunul, cu transpirația sclipindu-i pe frunte, începu să filmeze.

— Cum vă numiți? întrebă reporterița.

Petelucul încreți gura și răspunse răgușit, suflând greu:

— Numile mieu ieste Olarie Muci.

— Cum vă descurcați aici, printre gunoaie?

Olarie clefăi respingător, se scobi între măsele pe îndelete cu o unghie lungă și neagră, apoi spuse scurt:

— Păi ne dăscurcăm.

— Dar gunoaiele? Ce faceți cu gunoaiele? insistă reporterița.

— Stăm bine cu gunoaile, ieste câte vrei.

— Spuneți-mi, vă rog, mâncați din gunoaie?

Omul sorbi cu ghiortăituri dintr-o sticlă murdară, lăsând să i se scurgă pe barba țepoasă un lichid gălbui, care răspândea un puternic miros de gaz.

— Păi cân' ți-e foame mănânci dă unde găsaști.

— Nu vreți să vă mutați de aici, să vă ofere comunitatea alte locuințe, moderne și utilate?

— Hăăăă, făcu lung petelucul.

Asta fu ultima vorbă pe care reporterița reuși să o scoată de la el. Olarie Muci își încovoie spinarea, își acoperi fața cu gulerul hainei soioase și continuă să răscolească pe jos cu bastonul, de parcă cei de lângă el nici n-ar fi existat.

Angajații postului de televiziune nu renunțară la cercetări, ci se mai învârtiră o vreme prin preajmă,

apoi se îndreptară spre labirintul neîngrijit de locuințe, plimbând camera de filmat peste tot.

Imaginile erau realiste și șocante. Un bătrân negricios, tot numai piele și os, stătea lângă un cort de carton și-și scărpinga alene piciorul slab și uscat, dezgolit până la genunchi. Un altul molfăia o coajă de pâine. Câțiva inși cu vârstă incertă își legănau capetele, îngânând un fel de melodie tânguitoare. Alții nici măcar nu se mișcau, zăceau cu ochii închiși pe câte o zdreanță peticită sau chiar pe pământul gol.

Când termină cu filmările, tânăra și cocheta reporteriță scoase scârbită o sticlă de dezinfectant din poșetă și își frecă multă vreme palmele. Apoi, mulțumiți de treaba făcută, orășenii se întoarseră la mașină, fără să-i mai bage în seamă pe petelucii care se învârteau ca niște limbi de ceasornic cu arcurile rupte, reluându-și vechile îndeletniciri.

Totuși, ceea ce văzuseră sau filmaseră ei nu făcea nici doi bani. Pentru că misterul lumii gunoaielor era altul.

Senzațional!

SENZAȚIONAL!

Gunoaiiele Bicaliei populate de monștri!

Dragi cititori ai Jurnalului de Bicalia, faceți pentru o clipă un efort de imaginație! Închipuiți-vă niște omuleți foarte scunzi, cu capete complet lipsite de păr, cu fălcile lăbărțate, cu o gură uriașă plină de dinți ascuțiți, și mai închipuiți-vă că vin la atac în haită, înarmați cu sulite lungi și oribile!

O viziune de coșmar, nu-i așa?

Și totuși, acești monștri există printre noi! Trăiesc printre gunoaiiele Bicaliei, alimentate tot mai des de către „iubitul“ nostru primar! Aprigi și lacomi ca niște termite, acești monștri pot să sfâșie carnea de pe oase!

Ce aveți de gând, domnule primar?!

Se pare că acești monștri sunt capabili să mănânce chiar și oameni!

J.T. Smalț

— Ce spui de asta, unchiule Clement? E cel mai tare articol din lume! se agită Leo, bocănind cu călcăiele în lădoiul cât toate zilele pe care stătea așezat.

Unchiul își potrivi mai bine trupul în fotoliu, puse un picior peste celălalt și zâmbi oarecum contrariat, ținându-și ochelarii cu două degete și privindu-și nepotul pe deasupra ramelor înguste.

— Ce-ai vrea să spun, măi băiete? Lucrurile nu sunt totdeauna așa cum par.

— Ba nu, în gunoaiele Bicaliei trăiesc niște monștri groaznici! Ce tare! Vrei să-ți mai citesc o dată?

Clement își scoase ochelarii, îi studie cu atenție în lumină și începu să-i șteargă preocupat cu o cârpă moale, după care și-i așeză pe nas, cu o mișcare reflexă.

— Măi băiete, vii la mine cu un articol vechi de douăzeci de ani, care anunță o chestie aiuritoare. Unde sunt monștrii ăia, după atâta amar de vreme? Și cum de nu i-a mai văzut nimeni de atunci?

Leo se opri brusc din bocănit.

— Nu înțelegi. Jurnalistul J.T. Smalț i-a văzut. Ce, crezi că și-a bătut joc de cititori?

— Hmm, mormăi unchiul, cu o înfățișare preocupată. Habar n-ai de ce sunt în stare unii oameni! E o aiureală, crede-mă.

Pasionat de fotografie și de revistele vechi, Leo dăduse întâmplător peste o informație super tare, și iată, unchiul Clement nu părea deloc impresionat.

— Știi ceva? sări băiatul deodată. Chiar dacă e o aiureală, cum zici, eu tot aș vrea să ne ducem la gunoaie.

Între cei doi, unchi și nepot, se observa foarte ușor asemănarea fizică, deși primul trecuse puțin de patruzeci de ani, iar al doilea nu împlinise încă paisprezece: trupul îngust, cu oase subțiri, părul de un blond spălăcit ca tutunul veșted, pielea albă, vag pistruiată, luminată de niște ochi verzi-albăstrui, mobili și inteligenți. Totuși, în vreme ce unchiul Clement avea un temperament mai domol, Leo dovedea firea încăpățânată, ambițioasă și energică a tatălui lui, avocatul Tobias Furtună.

— Dă-te jos de pe scrin, spuse Clement, săl-tându-se agale din fotoliu și făcând câțiva pași spre băiat. O să caut ceva de care n-aș mai fi vrut să-mi amintesc. Unele lucruri au fost îngropate de mult și așa ar fi trebuit să rămână.

Leo sări sprinten și-l ajută pe unchiul lui să deschidă capacul. Din lădoi răzbătea un iz de praf și de lucruri vechi. Clement scotoci o vreme printre tot felul de hârțoage, apoi trase la lumină un ziar îngălbenit de ani.

Secretele gunoaielor

— Uite, zise el. Poate ăsta o să-ți scoată din cap gândul la monștri.

Nedumerit, băiatul se uită pe prima pagină și citi cu glas tare:

NEBUNII UMBLĂ LIBERI PRINTRE NOI!

În goana lor după senzațional și mânați de cine știe ce interese, cârpacii de la Jurnalul de Bicalia visează monștri verzi pe pereți, sperînd gospodinele și copiii de școală cu ideile lor năstrușnice!

Acești cârpaci, că jurnaliști nu le putem spune, scormonesc prin gunoaie și încep să descrie cu lux de amănunte monștri caraghioși care mănâncă oameni!

Poate că monștrii există, dar numai în capetele seci ale unor „ziariști“ nebuni, cărora le stau în gât realizările iubitului nostru primar, domnul Lizarie Glonț!

Așa își câștigă unii existența: scot panglici pe nas, se tăvălesc prin gunoaie și se transformă ei înșiși peste noapte în creaturi obraznice care zbiară și scot limba la noi!

Colectivul de redacție al Foii de Sud

— Nu înțeleg, făcu Leo, lovind cu două degete pagina cu pricina. De ce *Foaia de Sud* l-a atacat pe Smalț atât de dur?

— Pentru că, de fapt, *Jurnalul de Bicalia* ducea în perioada aia o luptă crâncenă cu primarul. Smalț ar fi fost în stare de orice, numai să-l vadă pe Lizarie Glonț plecat de la Primărie.

Lui Leo nu-i prea veni la socoteală. Monștri, gunoaie, dinți ascuțiți, vietăți care mănâncă oameni... Cum să renunți la toate și să accepți că a fost doar o farsă a presei de scandal? Băiatul vru să-l mai descoasă pe unchiul Clement, însă chiar în acel moment primi un mesaj pe telefon.

— E tata, spuse el. Mi-a zis să mă grăbesc.

Leo venea la unchiul lui cu bicicleta, pe care o lăsa în grija portarului; făcea vreo câteva minute până acasă, pe strada Castanilor, și nu trebuia să traverseze decât două alei.

După ce-și conduse nepotul spre ieșire, Clement îl urmări preocupat de la fereastră. Șovăi puțin, apoi se întoarse și atinse cu vârful de degetelor scrinul, lada cea mare pe care stătuse Leo. Capacul rămăsese deschis. Bărbatul se aplecă, răscoli înăuntru un timp și, în cele din urmă, dădu peste mai multe ziare, legate strâns cu o bucată de sfoară. Mirosul dulceag de hârtie veche se răspândi în încăpere.

Secretele gunoaielor

Clement se așeză pe fotoliu, palid, cu mișcări lente, ca de om extrem de obosit. Privi ziarele îngândurat, de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată, le netezi ușor, alungând pulberea strânsă deasupra, după care le desfăcu și începu să le rupă unul câte unul, în fâșii lungi și subțiri.